

kunna väntas hos en kamrat till församlingens pastor? Det är också en allmän klagan, att religionsundervisningen, eller rättare sagt katekesutanläsningen, i de allra flesta skolor bedrifves på ett sätt, som är i hög grad menligt för undervisningen i de medborgerliga ämnena. Detta har icke en gång förnekats af prestinspektörerne sjelfve, ehuru de vilja lemna några tröstande förhoppningar om öfvergång till ett bättre förhållande. Jag kan icke dela dessa förhoppningar, så länge det med inspektörernes utväljande och förordnande tillgår som hittills. Något korrektiv måste deremot sökas. Oviss om jag funnit det rätta, vill jag likväl i detta hänseende göra det förslag:

att det åt landstinget i hvarje län uppdrages att föreslå tre förinsigter, redbarhet och intresse för folkskolan välkände män, boende inom länet, och att chefen för Ecklesiastik-departementet för högst fem år förordnar en eller, om behofvet i de större länen sådant påkallar, tvänne af dessa att utöfva inspektion i alla inom länet varande folkskolor samt derom årligen afgifva berättelse till landstinget och vid inspektionsperiodens slut till ecklesiastikministern.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1872.

Per Nilsson,
från Christianstads län.

N:o 117.

Af Herr **Sven Andreasson**: *Om ändring i lagens stadganden rörande förvaltning af omyndiges egendom.*

Bland gällande författningar torde knappast vara någon, som påkallar en så skyndsam förändring som den om förvaltning af omyndiges egendom. Att brister uti flera afseenden förefinnas härutinnan, är både känt och erkänt samt så påtagligt, att något ytterligare bevis derpå knappast torde vara behöfligt. Härtill har i synnerhet, enligt mitt förmenande, vår förändrade kreditlagstiftning mycket bidragit samt den under sednare åren rådande osäkerhet i affärsförhållandena, hvarigenom de omyndiges egendom blifvit alltför litet betryggad. Inseende behofvet af förändrade stadganden häraf, har Riksdagen redan den 13 Maj 1869 ingått till Kongl. Maj:t med underdånig skrifvelse derom, att Kongl. Maj:t täcktes låta utarbeta och till Riksdagen framkomma med förslag

till ny lag, byggt på andra än nu gällande grunder, men något sådant har ännu icke blifvit af regeringen framlagdt.

Det öfverinseende, som blifvit lemnadt åt rätten i stad eller domaren på landet, har visat sig icke vara tillfredsställande. Då sådana fall inträffa, att förmyndare kommer på obestånd eller på annat sätt genom dess förhållande omyndiges egendom är i fara, är föreskrifvet, att gode män eller socknenämnd skall skyndsamt derom göra anmälan till rätten för annan förmyndares förordnande, hvilket oftast är förenadt med lång tidsutdrägt, hvarunder den på obestånd komne hinner att förskingra sina tillgångar.

Till förekommande häraf anser jag, det gode män eller socknenämnd borde hafva skyldighet att vid dylika fall, utan rättens hörande, genast vidtaga åtgärder till betryggande af den omyndiges egendom, intill dess en ny förmyndare hunnit i laga ordning förordnas.

I afseende på förmyndares skyldighet att till rättens ordförande i stad och domhafvanden på landet årligen ingifva summarisk uppgift å den omyndiges behållning, försedd med granskningsmans påskrift om riktigheten, anser jag, till besparing af tid och kostnader samt till förekommande af onödig protokollslösen och böter nämnda uppgifter böra af granskningsmännen till vederbörande ingifvas.

Slutligen hemställes, huruvida icke, då rätten i allmänhet icke eger tillräcklig kännedom om de personers vederhäftighet och lämplighet, som till förmyndare föreslås inom distriktet, ett intyg derom från granskningsmännen vore af behofvet påkalladt.

Med anledning af hvad jag här ofvan anført, vågar jag härmed vördsamt föreslå, det Riksdagen för sin del ville besluta följande förändringar i nu gällande författning angående förvaltningen af omyndiges egendom:

att gode männen eller kommunal-nämnd skola åligga, då känt blifvit att förmyndare kommit på obestånd eller omyndiges egendom eljest är i fara att gå förlorad, genast utan rättens hörande vidtaga sådana åtgärder, som betrygga densamma emot förlust, intill dess annan förmyndare i laga ordning blifvit förordnad;

att samme gode män eller kommunalnämnd skola till rättens ordförande i stad eller domhafvanden på landet, efter vederbörlig granskning af till dem från förmyndarne lemnade räkningar, ingifva den summariska uppgiften å de omyndiges behållna egendom; samt

att gode män eller kommunalnämnd skola intyga föreslagen förmyndares vederhäftighet och lämplighet, innan han dertill af rätten förordnas.

Stockholm den 27 Januari 1872.

Sven Andreasson.